

Sygn. akt VIII C 1328/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2017 roku w Łodzi

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Bank (...) S.A. w K.

przeciwko K. J.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1328/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 20 maja 2015 roku w elektronicznym postępowaniu sądowym (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o zasądzenie od K. J. kwoty 1.344,04 zł. z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.208,26 zł. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 22 czerwca 2007 r. zawarł z pozwaną umowę o korzystanie z karty kredytowej. Powód podał, że na dochodzoną pozewem kwotę składa się należność główna w wysokości 1.208,26 zł., odsetki umowne naliczone do dnia wypowiedzenia umowy, czyli od 8 października 2014 r. w wysokości 52,16 zł. i odsetki za zwłokę naliczone od dnia niespłacenia przez pozwaną należności w terminie do dnia 19 maja 2015 r. Istnienie powyższej wierzytelności wynika z wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 20 maja 2015 r.

(pozew k. 2- 3)

Nakazem zapłaty z dnia 28 maja 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.344,04 zł. z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 4)

Sprzeciwem wniesionym w dniu 11 stycznia 2016 r. pozwana zaskarżyła powyższy nakaz w całości.

(sprzeciw k. 14 v.- 16)

Postanowieniem z dnia 3 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty w całości, przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 26 v.)

W piśmie procesowym z dnia 9 maja 2016 r. strona powodowa wskazała, że w uzasadnieniu pozwu błędnie wskazano datę zawarcia umowy, co faktycznie nastąpiło w dniu 18 czerwca 2007 r.

(pismo procesowe k. 30)

W piśmie procesowym z dnia 1 sierpnia 2016 r. pełnomocnik powoda podtrzymał powództwo w całości wskazując, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty K. J. nie zakwestionowała istnienia i wysokości roszczenia, w związku z czym dalsze postępowanie dowodowe w tym zakresie powinno być zaniechane na mocy art. 229 kpc. Poza tym strona powodowa zwróciła uwagę na treść art. 503 § 1 kpc zgodnie, z którym strona przed wdaniem się w spór powinna zgłosić w sprzeciwie wszystkie zarzuty, pod rygorem ich utraty.

(pismo procesowe k. 63- 64)

Na rozprawie w dniu 27 października 2016 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa, podniosła zarzut przedawnienia roszczenia oraz zakwestionowała roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości.

(protokół rozprawy k. 69)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 78)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 czerwca 2007 r. K. J. zawarła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. umowę nr (...) o korzystanie z Pomarańczowej karty kredytowej (...) Bank (...) S.A.

(umowa k. 41- 43).

W wyciągu z ksiąg rachunkowych nr (...) z dnia 20 maja 2015 roku powód wskazał, iż zadłużenie pozwanej wynikające z umowy o korzystanie z karty kredytowej (...) Bank (...) S.A. z dnia 22 czerwca 2007 r. wynosi na dzień wystawienia wyciągu 1.344,04 zł.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych banku k. 40)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Powód dochodził od pozwanej kwoty 1.344,04 zł. z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.208,26 zł. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 22 czerwca 2007 r. umowy o korzystanie z karty kredytowej. Pozwana zakwestionowała powództwo zarówno co do zasady, jak i wysokości, a także podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Na wstępie należy zauważyć, że w ocenie Sądu niezasadne są zarzuty podniesione w piśmie procesowym pełnomocnika powoda z dnia 1 sierpnia 2016 r. Strona powodowa wskazała, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty K. J. nie zakwestionowała istnienia i wysokości roszczenia, w związku z czym dalsze postępowanie dowodowe w tym zakresie powinno być zaniechane na mocy art. 229 kpc. Poza tym strona powodowa zwróciła uwagę na treść art. 503 § 1 kpc zgodnie, z którym strona przed wdaniem się w spór powinna zgłosić w sprzeciwie wszystkie zarzuty, pod rygorem ich utraty. Jednak nie może ująć uwadze, że w trzecim zdaniu powołanego przepisu jest mowa, iż sąd pomija spóźnione

twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Rozprawa w dniu 27 października 2016 r. została zamknięta, po czym otwarta na nowo i odroczone do dnia 6 marca 2017 r. Otwarcie rozprawy na nowo nie było spowodowane zgłoszonymi przez pozwaną zarzutami co do wysokości dochodzonego roszczenia oraz jego przedawnieniem. Poza tym należy zauważyć, że K. J. występowała samodzielnie, bez wsparcia jakiegokolwiek pełnomocnika, natomiast powód jest profesjonalnym, zorganizowanym podmiotem, korzystającym z pomocy pełnomocnika w osobie radcy prawnego.

Przechodząc do oceny zasadności zarzutów pozwanej należy stwierdzić, że w ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, iż K. J. jest jej dłużnikiem w dochodzonej pozwem wysokości. Poza wyciągiem z ksiąg rachunkowych nr (...) z dnia 20 maja 2015 roku powód nie przedstawił żadnych innych dowodów na okoliczność wysokości zadłużenia pozwanej wynikającego z umowy o korzystanie z karty kredytowej (...) Bank (...) S.A. z dnia 22 czerwca 2007 r.

Tymczasem wyciąg z ksiąg rachunkowych banku w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego nie posiada mocy prawnej dokumentu urzędowego w stosunkach umownych z konsumentem, nie korzysta zatem z domniemania, że jego treść jest prawdziwa. W takiej sytuacji powód winien wykazać w oparciu o stosowne dokumenty oraz inne środki dowodowe, iż należności we wskazanej w wyciągu z ksiąg funduszu wysokości mu się należą. Powyższe potwierdza również dokonana w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego nowelizacja art. 95 ustawy Prawo bankowe (Dz. U. z 1997r., nr 140 poz. 939 ze zmianami), do którego ustawodawca dodał ust. 1a. Zgodnie z dyspozycją art. 95 ust. 1 ustawy, księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (ust. 1a art. 95 ustawy). Zatem księgi rachunkowe banku i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzone pieczęcią banku mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności banku poza postępowaniem cywilnym, jakim jest przedmiotowe postępowanie. Wyciąg z ksiąg banku nie jest też żadnym szczególnego rodzaju dokumentem prywatnym. Powód nie jest bowiem sędzią w swojej własnej sprawie i wystawiony przez niego dokument nie ma żadnej szczególnej mocy. Jest jedynie oświadczeniem procesowym strony, że roszczenie w takiej wysokości jej przysługuje. W takiej sytuacji powód winien wykazać w oparciu o stosowne dokumenty oraz inne środki dowodowe, iż należności we wskazanej w wyciągu z ksiąg banku wysokości mu się należą. Tylko dokument urzędowy ma walor domniemania, że zawarte w nim dane są prawdziwe, dokument prywatny takiego domniemania nie posiada.

Poza wspomnianym wyciągiem z ksiąg rachunkowych banku, strona powodowa złożyła jedynie umowę o korzystanie z karty kredytowej. W ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że powyższe dowody są niewystarczające do ustalenia prawidłowości wyliczonej przez stronę powodową dochodzonej przedmiotowym pozwem należności. Tym bardziej, że pozwana kwestionowała zasadność powództwa zarówno co do zasady, jak i wysokości. Co więcej w uzasadnieniu pozwu brak jest jakichkolwiek danych i twierdzeń faktycznych, co do sposobu wyliczenia dochodzonego zadłużenia, tak w zakresie kapitału, jak i odsetek umownych oraz odsetek za zwłokę. Powód nie wskazał nawet dat i kwot, od których odsetki te wyliczono, tym samym brak jest możliwości jakiegokolwiek weryfikacji prawidłowości wyliczenia.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanym pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym

zajmuje stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...)–148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyznowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Ponadto w ocenie Sądu K. J. skutecznie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie ulega wątpliwości, że zobowiązanie pozwanej wobec powoda wynika z umowy o korzystanie z karty kredytowej. Zgodnie z art. 6 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych z dnia 12 września 2002 r. roszczenia z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem lat dwóch. Bez wątplienia umowa o kartę kredytową zalicza się do umów o elektroniczne instrumenty płatnicze. Powołana ustawa obowiązywała do sierpnia 2013 r., kiedy to została uchylona przez inny akt prawny, tj. ustawę z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw, która nie przewiduje szczególnego terminu przedawnienia. Nie oznacza to jednak, że obecnie mamy do czynienia tylko z trzyletnim okresem przedawnienia. W ustawie uchylającej ustawę o elektronicznych instrumentach płatniczych znalazł się bowiem przepis art. 26 ust. 1, który mówi, że do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe. W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Strona powodowa jedynie w uzasadnieniu pozwu oraz w treści wyciągu z ksiąg banku wskazała, że roszczenie stało się wymagalne w dniu 8 października 2014 r., przy czym w tym samym dniu miało też dojść do wypowiedzenia umowy. Pomimo, że powód był reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, nie złożył jednak żadnych dowodów potwierdzających fakt oraz datę wypowiedzenia umowy. Należy zauważyć, że pozwana podniosła zarzut przedawnienia na rozprawie w dniu 27 października 2016 r., która została następnie odroczona do dnia 6 marca 2017 r. Zatem nie ulega wątpliwości, że strona powodowa miała wystarczająco dużo czasu, aby zapoznać się z przebiegiem rozprawy w dniu 27 października 2016 r. i złożyć odpowiednie wnioski dowodowe. Tymczasem powód reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym pomiędzy pierwszą, a drugą rozprawą nie przejawiał żadnej inicjatywy dowodowej. W przypadku roszczenia wynikającego z umowy o korzystanie z karty kredytowej strona powodowa poza wspomnianym wykazaniem daty wypowiedzenia umowy, powinna dodatkowo przedstawić historię zobowiązań zaciąganych przez pozwaną przy pomocy elektronicznego środka płatniczego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.